

Arrest

nr. 90 461 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MAHIEU loco advocaat V. VEREECKE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Vlorë en bent u Albanees staatsburger.

In maart 1998 begon u in het leger uw militaire carrière.

In 2004 kreeg u een functie binnen de Albanese militaire vertegenwoordiging bij de Navo (Noord-Atlantische Verdragsorganisatie) in Brussel. U was secretaris van de militaire vertegenwoordiger en u had er allerlei administratieve taken. U was onder meer verantwoordelijk voor de financiële boekhouding. Voorts had u de taak om allerhande documenten te coderen en decoderen. Het betrof documenten met informatie over de relaties tussen Albanië en de Navo. Uw directe chef was majoor-generaal A.Z..

In de loop van het jaar 2007 kwam u in België in contact met de Getuigen van Jehovah.

Op 15 maart 2008 ontplofte in Gerdec, een dorpje nabij de internationale luchthaven van Tirana, een munitiedepot waarbij vele doden vielen.

Tijdens het onderzoek naar de oorzaak van de ramp ontdekte men dat er in het depot zaken gebeurden die het daglicht niet konden verdragen. In het depot werden oude, afgedankte wapens en munitie van Chinese makelij die dateerden van het communistisch tijdperk verpakt om illegaal naar Afghanistan verscheept te kunnen worden. Bij de organisatie van deze handel waren mensen betrokken die behoorden tot de hoogste regionen van de Albanese maatschappij. M., de minister van Defensie, moest ontslag nemen en onder meer familieleden van S.B., de Eerste Minister, waren betrokken.

Hoewel majoor-generaal A.Z. in verband met het munitiedepot geen enkele beslissingsbevoegdheid had, wist u dat hij hieromtrent wel advies gegeven had, omdat u documenten in dit verband gecodeerd had. Dat de structuur die in Gerdec opgezet werd illegaal was, vernam u in de pers net zoals gewone Albanese. Hoewel u overtuigd was dat A.Z. betrokken partij was, sprak u noch met hem noch met anderen over uw vermoedens en verdenkingen; in de nasleep van Gerdec-gate stierf immers één van de klokkenluiders en tevens kroongetuige, een zekere K.T., in mysterieuze omstandigheden.

Ondanks het feit dat u betreffende het Gerdec-dossier geen bezwarende informatie had en u hierover nooit sprak, veranderde de houding van A.Z. ten aanzien van u na het uitbarsten van het Gerdec-schandaal. U merkte dat hij meer en meer achterdochtig werd. Zo plaatste hij onder meer de brandkast met de documenten waarvoor u verantwoordelijk was in zijn bureau.

In dezelfde periode verdiepte u zich steeds meer in de Bijbel. Aldus begon u te beseffen dat de houding van generaal A.Z. geenszins in overeenstemming was met de christelijke waarden in de Bijbel.

Zo liet hij onder meer de Albanese belastingbetaler opdraaien voor zijn uitgaven voor de verzorging van zijn gebit. Deze corruptie kon u niet langer met uw geweten en uw geloofsovertuiging verzoenen. Daarom begon u vanaf ongeveer halfweg 2008 de majoor-generaal aan te spreken op het feit dat hij de in de wet bepaalde regels in verband met de uitgaven niet respecteerde. Vanaf het moment dat u de majoor-generaal hierop begon aan te spreken, raakte u echter in de problemen. A.Z.'s chauffeur, G.B., begon u te intimideren en in het openbaar kwaad over u te spreken.

Eind april 2009 werd in Tirana beslist om u net als enkele anderen over te plaatsen. Hoewel u over deze beslissing geruchten opving, werd u hiervan niet onmiddellijk op de hoogte gebracht.

In de loop van de maand mei 2009 moest u naar Albanië terugkeren om – zoals u dat elk jaar moest doen – uitleg te geven over de financiën van de militaire vertegenwoordiging bij de Navo.

Kort voor uw reis naar Albanië, ergens rond 14 mei 2009, werd u door G.B. serieus bedreigd. U bracht A.Z. op de hoogte, maar hij greep niet in. U ging er dan ook van uit dat A.Z. achter deze bedreiging zat omdat hij schrik had dat u bij uw terugkeer naar Albanië met de openbaar aanklager zou spreken die zich met het onderzoek in verband met Gerdec-gate bezighield.

Door dit incident begreep u dat u beter niet definitief naar Albanië zou terugkeren en dat u dus een andere oplossing diende uit te dokteren.

Op 8 juli 2009 werd u officieel van uw nakende overplaatsing op de hoogte gebracht. U kreeg toen te horen dat u in de periode van 6 juli 2009 tot 21 juli 2009 al uw bevoegdheden aan uw opvolgers moest overdragen. Gezien u nog wat verlof had, zou u tot eind juli betaald worden. De voorziene periode om alles over te dragen was echter te kort en u bleef langer in Brussel werken.

Intussen schreef u op 31 juli 2009 een brief waarin u uw pensioen aanvraag. U motiveerde uw pensioenaanvraag door te verwijzen naar uw wens om in België te studeren.

Op 2 augustus 2009 verviel uw bijzondere Belgische identiteitskaart. U vroeg aan A.Z. om stappen te ondernemen om deze te verlengen, maar hij repliceerde dat dat zijn probleem niet was. Andere stappen zette u niet om de geldigheidsduur van uw bijzondere identiteitskaart te verlengen. Sindsdien was u bijgevolg illegaal in België. I

In de loop van september 2009 droeg u uw laatste bevoegdheden over. Op uw pensioenaanvraag kreeg u nooit antwoord.

Wel kreeg u op 23 september 2009 een document gedateerd op 20 augustus 2009 te zien waaruit bleek dat u zich op 1 augustus 2009, i.e. ongeveer drie weken voor de dag waarop het document gedateerd was en een kleine twee maanden vooraleer u het document in handen kreeg, in Tirana had moeten aanmelden. U stelde toen vast dat u in feite aan het deserteren was.

Dezelfde dag waarop u die informatie kreeg moest u uw Albanese dienstpaspoort, uw verlopen bijzondere identiteitskaart, uw Navo-identiteitskaart en uw Navo-parkeerkaart afgeven. Uw gewoon Albanese paspoort had u in Albanië gelaten.

U merkte dat u als een rat in de val zat. U kon immers niet naar Albanië terug en in België kon u zonder documenten niets ondernemen. Om te studeren heeft men een verblijfsadres en een inkomen nodig en u had geen verblijfsvergunning. U dook daarop onder. Aanvankelijk was het niet uw intentie om een

asielaanvraag in te dienen, maar toen u vernam dat uw vader contact gehad had met de militaire inlichtingendienst die informatie over u verzamelde, begreep u dat u niet langer enkel met A.Z. en zijn chauffeur een probleem had, maar tevens met de Albanese autoriteiten.

Daarop vroeg u op 8 december 2009 in België asiel aan.

Later vernam u via enkele kennissen dat er door de militaire aanklager een onderzoek wegens desertie tegen u gestart werd.

Officieel werden u of uw ouders hiervan niet op de hoogte gebracht, hoewel dit wettelijk zou moeten. Er werd om een voor u onbekende reden nog steeds geen vonnis geveld. Wel vernam u nog dat de militaire inlichtingendienst af en toe uw vader contacteert.

U verklaarde niet naar Albanië te kunnen terugkeren uit vrees voor A.Z. en zijn chauffeur en uit vrees er wegens desertie veroordeeld te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw internationaal paspoort (uitgereikt op 18 maart 2002); een kopie van uw dienstpaspoot (uitgereikt op 25 oktober 2006); een kopie van uw Belgische speciale identiteitskaart (geldig van 12 juli 2007 tot 2 augustus 2009); uw geboorteakte (uitgereikt te Tirana op 22 juni 2009); een certificaat ter staving van uw gezinssamenstelling (uitgereikt te Tirana op 22 juni 2009); verschillende documenten ter staving van uw opleiding tot militair en uw tewerkstelling voor de Albanese militaire vertegenwoordiging bij de Navo te Brussel; een document, d.d. 8 juli 2009, gericht aan majoor-generaal A.Z. waaruit blijkt dat u samen met uw collega G.V. overgeplaatst werd en dat u uiterlijk op 21 juli 2009 uw bevoegdheden aan uw opvolgers moest overdragen; een document, d.d. 31 juli 2009, ondertekend door majoor-generaal A.Z. waaruit blijkt dat u tot 31 juli 2009 verlof kon nemen; uw schriftelijke pensioenaanvraag, d.d. 31 juli 2009; een document, d.d. 20 augustus 2009, getekend door de brigadegeneraal M.M., waaruit blijkt dat u ter beschikking gesteld werd van het Commando van de Joint Forces en dat uw financiële rechten ingaan vanaf 1 augustus 2009; twee processen-verbaal, d.d. 21 juli 2009 en 9 september 2009, ter bevestiging van de overdracht van uw bevoegdheden; een inventaris van het door u overgedragen materiaal; en een attest, d.d. 23 september 2009, ter bevestiging van het feit dat u uw dienstpaspoot, uw Belgische speciale identiteitskaart, uw Navo-identiteitskaart en uw Navo-parkeerkaart overhandigd heeft. Op het einde van uw tweede gehoor legde uw advocaat nog bijkomende informatie neer in verband met de (gevolgen van de) explosie te Gerdec op 15 maart 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u de rechtstreekse aanleiding van uw asielaanvraag geenszins aannemelijk gemaakt. U verklaarde op 8 december 2009 een asielaanvraag ingediend te hebben omdat u de dag ervoor van uw vader via een bericht vernomen had dat hij met de militaire inlichtingendienst contact had gehad en dat de inlichtingendienst tijdens dit contactmoment naar u geïnformeerd had (CGVS II, p. 5; p. 14).

U droeg hiervan echter geen enkel begin van bewijs aan.

U verklaarde dat uw vader naar aanleiding van zijn contact met de inlichtingendienst een bericht gestuurd had. Toen u naar een print van dit bericht gevraagd werd, repliceerde u dat u dit bericht gedeletet had na uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat u de asielprocedure toen nog niet goed kende en u dacht dat u dat bericht niet meer nodig had (CGVS II, p. 5).

Dit is echter geen afdoende uitleg hiervoor. Op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers duidelijk de asielprocedure uitgelegd. Het belang van bewijsstukken wordt er tevens onderstreept (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 1).

Bovendien gaf u elders in uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u zich heel bewust was van het belang van documenten en dat u heel goed wist welke documenten in uw voordeel en welke in uw nadeel spelen (CGVS II, p. 14-15). Dat u van het contact tussen uw vader en de inlichtingendienst geen enkel bewijs aandroeg, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan.

Dat de geloofwaardigheid ervan op de helling staat, blijkt tevens uit het feit dat u bijzonder weinig informatie had betreffende dit contact. U wist zelfs niet eens waar en wanneer precies uw vader de inlichtingendienst ontmoet had. U kon evenmin zeggen met hoeveel mensen uw vader gesproken heeft, hoe lang het contact geduurd heeft en wat de functie van de mensen van de inlichtingendienst was (CGVS II, p. 5-6).

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Albanese autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald

in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

U heeft bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt dat de militaire inlichtingendienst zich bij uw vader over uw doen en laten geïnformeerd zou hebben.

Gezien u de rechtstreekse aanleiding van uw asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom u tot 8 december 2009 diende te wachten alvorens een asielaanvraag in te dienen.

U verklaarde nochtans dat u vanaf 2 augustus 2009 illegaal in België verbleef en er op 23 september 2009 een definitief einde kwam aan uw professionele activiteiten in België. Sinds mei 2009 leefde u met angst (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 13-14).

Uw laattijdige asielaanvraag op 8 december 2009, i.e. vele maanden na het einde van uw professionele activiteiten in België, kan dan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat een asielzoeker die in het onthaalland bescherming wenst te krijgen hiertoe zo snel als mogelijk een aanvraag indient. Dit heeft u echter manifest nagelaten te doen.

Daarnaast heeft u evenmin het verband tussen Gerdec-gate en uw persoonlijke vrees aannemelijk gemaakt.

U vreesde dat u eventueel van betrokkenheid bij Gerdec-gate beschuldigd kon worden omdat uw naam (in uw hoedanigheid van cryptoloog) op de documenten in verband met het wapendepot in Gerdec die A.Z. naar Tirana stuurde vermeld staat (CGVS II, p. 10; p. 16).

Deze bewering houdt echter geen steek.

Zo gaf u aan dat A.Z. in deze geen enkele beslissingsbevoegdheid had; hij gaf enkel advies over de legale structuur in Gerdec (CGVS II, p. 15).

Voorts gaf u meermaals aan dat u niets wist over de illegale wapenhandel in Gerdec voor de ontploffing op 15 maart 2008 en dat u na de ontploffing alles in de pers vernam zoals de gewone Albanees (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 16).

Bovendien kreeg u in het kader van het onderzoek van de openbare aanklager nooit een oproeping om te getuigen en zelf zette u evenmin enige stap om spontaan te getuigen. Ook majoor-generaal A.Z. moest nooit getuigen.

Honderden andere betrokkenen moesten daarentegen wel getuigen.

In het vonnis dat het Albanese Hooggerechtshof enkele maanden voor uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal velde, worden noch u noch majoor-generaal A.Z. vermeld (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 9-10; p. 15).

Bijgevolg is er geen enkele objectieve indicatie dat u naar aanleiding van Gerdec-gate ook maar enige vrees zou moeten koesteren.

U gaf tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal uiteindelijk zelf uitdrukkelijk toe dat er geen directe link is tussen uw vrees en de ontploffing te Gerdec (CGVS II, p. 9; p. 15).

Uw bewering dat naar aanleiding van één van de mogelijke beroepen tegen het vonnis van het Hooggerechtshof dit vonnis omgevormd zou kunnen worden, waardoor A.Z. en bijgevolg ook u plots wél in beeld zouden komen, heeft een fundamenteel hypothetisch karakter, hetgeen ook door u erkend werd (CGVS II, p. 9-10).

Dat A.Z. zou vrezen dat u tegen hem zou getuigen, zoals u op de Dienst Vreemdelingenzaken uit de doeken deed (CGVS-vragenlijst, vraag 3.4), is in het licht van uw reeds geciteerde verklaring dat u over Gerdec-gate geen enkele informatie had evenmin aannemelijk.

Bijgevolg blijkt uit niets ook maar enig verband tussen uw problemen en de ontploffing in Gerdec.

Voorts heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u zich de woede van de majoor-generaal op de hals zou hebben gehaald wegens uw aanhoudende opmerkingen over zijn corrupte houding sinds halfweg 2008. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk moraliserende opmerkingen betreffende de corrupte boekhouding aan uw majoor-generaal zou hebben gemaakt.

Uw houding is hiermee immers niet in overeenstemming te brengen.

U verklaarde dat u in 2008 moraliserende opmerkingen begon te maken omdat u toen besepte dat de houding van de majoor-generaal niet te rijmen was met de Bijbelse waarden. Tot dit besef was u gekomen dankzij uw Bijbelstudie, die u onder invloed van de Getuigen van Jehovah gestart was. Voordat u aan uw Bijbelstudie begon, had u niet meteen problemen met A.Z.'s attitude (CGVS II, p. 7). Het feit dat u deze moraliserende opmerkingen maakte, valt echter vooreerst niet te rijmen met het feit dat u nog maandenlang altijd uw handtekening bleef zetten onder de corrupte financiële nota's van de

majoor-generaal. U gaf uitdrukkelijk aan dat u nooit de corruptie van de majoor-generaal bij één of andere instantie aankaartte (CGVS II, p. 8).

Anderzijds valt uw morele rechtlijnigheid betreffende corrupte en leugenachtige financiële nota's moeilijk in overeenstemming te brengen met uw expliciete verklaring dat, toen u in januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken geïnterviewd werd, u er geen graten in zag om leugenachtige verklaringen af te leggen. U zei in dit verband letterlijk dat, gezien u nog niet als Getuige van Jehovah gedoopt was, u zich niet veel zorgen maakte over leugens (CGVS II, p. 17).

Gezien u noch uw betrokkenheid bij Gerdec-gate noch uw moraliserende opmerkingen aan het adres van de majoor-generaal aannemelijk gemaakt heeft, komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat u naar aanleiding hiervan door A.Z.'s chauffeur geïntimideerd werd danig op de helling te staan.

Dit blijkt tevens uit twee ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen in dit verband. U verklaarde aanvankelijk dat u zowel fysiek als verbaal door hem bedreigd werd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; CGVS I, p. 9).

Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan nooit fysiek bedreigd geweest te zijn (CGVS II, p. 16).

Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het mogelijk was dat de chauffeur u eens vastgenomen heeft (CGVS II, p. 16). Voorts gaf u toe dat uw verklaring dat uw broer A.Z.'s chauffeur samen met de militaire geheime dienst nog eens vlakbij jullie appartement in Tirana gezien heeft (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) gelogen is (CGVS II, p. 17). Dat er aan de door u geschetste voortdurende intimidaties door A.Z.'s chauffeur niet meteen geloof gehecht kan worden, blijkt tot slot tevens uit het feit dat u nooit de Belgische autoriteiten hiervan op de hoogte gebracht heeft (CGVS II, p. 11; p. 15).

Gelet op het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u naar aanleiding van uw moraliserende opmerkingen ten aanzien van de majoor-generaal en uw mogelijke betrokkenheid bij Gerdec-gate geïntimideerd werd, zijn uw verklaringen betreffende uw (gedwongen) desertie – u verklaarde dat majoor-generaal A.Z. in al uw problemen de centrale figuur was en dat hij uw desertie uitlokte doordat hij uw pensioenaanvraag, die u enkel en alleen ingediend had naar aanleiding van de intimidaties, niet behandelde (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 12; p. 16) – ten slotte evenmin aannemelijk. Betreffende het feit dat u in Albanië het risico loopt voor desertie veroordeeld te worden heeft u, naast het feit dat de door u geschetste oorzaak van uw pensioenaanvraag ongeloofwaardig is en dat hierboven reeds gebleken is dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de Albanese militaire inlichtingendienst naar u een onderzoek voert/voerde, bovendien geen enkel begin van bewijs aangedragen.

U verklaarde weliswaar dat het feit dat uw pensioenaanvraag geweigerd werd indirect bleek uit het feit dat u na uw pensioenaanvraag d.d. 31 juli 2009 op 20 augustus 2009 het bevel kreeg zich in Albanië voor een nieuwe functie te melden (cf. documenten).

U beweerde geen rechtstreeks antwoord op uw pensioenaanvraag gekregen te hebben (CGVS II, p. 3). Dit is geen afdoende uitleg voor het ontbreken van enig rechtstreeks bewijs.

U verklaarde immers dat de autoriteiten wettelijk gezien drie maanden de tijd hebben om te antwoorden op een pensioenaanvraag (CGVS II, p. 3).

Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u in de loop van september 2009 in België onderdook, is er geen enkele objectieve aanwijzing dat de Albanese autoriteiten niet binnen de wettelijke tijdspanne op uw pensioenaanvraag geantwoord zouden hebben.

Bovendien verklaarde u dat u in de loop van 2010 via kolonel H.C. en via een zekere B.M. schriftelijk via hotmail en facebook op de hoogte gebracht werd van het feit dat de militaire procureur een onderzoek naar u gestart was. Gevraagd naar enig schriftelijk bewijs in dit verband, vond u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele boodschap van deze personen meer terug (CGVS II, p. 4-5).

Nochtans was u zich erg bewust – zoals hierboven reeds aangehaald werd – van het belang van schriftelijke bewijzen (CGVS II, p. 14-15).

In dit opzicht is het dan ook geenszins aannemelijk dat u, indien u werkelijk deze schriftelijke boodschappen gekregen zou hebben, deze gewist zou hebben.

Het totaal gebrek aan bewijs in verband met de door u beweerde procedure tegen u naar aanleiding van uw desertie – zelfs al zou deze procedure, zoals u stelde, niet volgens de wettelijke regels verlopen – ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid ervan.

Dat er aan uw asielaanvraag geen enkel geloof gehecht kan worden, wordt tot slot tevens bevestigd door het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat uw collega G.V., die ook in Brussel bij de Navo werkte en die op hetzelfde moment als u overgeplaatst werd, nog steeds probleemloos in het leger werkt (CGVS II, p. 13).

Uw bewering dat uw positie anders was dan de zijne (CGVS II, p. 13) heeft u, zoals hierboven reeds gebleken is, niet aannemelijk gemaakt.

Hoe dan ook blijkt uit niets dat uw beweerde desertie verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen komt immers duidelijk naar voor dat u uitsluitend naar aanleiding van de problemen met de majoor-generaal deserteerde. U beweerde dat u uw pensioenaanvraag indiende enkel en alleen naar aanleiding van de intimidaties door A.Z.'s chauffeur (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 12; p. 16).

Uit uw verklaringen blijkt overigens eveneens dat u in de periode waarin u uw pensioenaanvraag indiende en deserteerde afstand genomen had van de Getuigen van Jehovah (CGVS II, p. 2), waardoor uit niets blijkt dat uw pensioenaanvraag en/of desertie verband houdt met uw religieuze overtuiging.

Tot slot blijkt uit niets enig verband met de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u wegens desertie een gevangenisstraf van drie tot vijf jaar riskeert (CGVS II, p. 9). Uit niets blijkt dat dit een disproportionele straf zou zijn.

Betreffende uw bewering dat u wettelijk verplicht bent om wantoestanden aan te klagen, hetgeen u nooit gedaan heeft, waardoor u een (korte) gevangenisstraf zou kunnen riskeren, dient er tot slot nog opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u hierom ooit aangeklaagd werd. U wist niet of er ooit al één Albanees hiervan beschuldigd werd. Hoe dan ook erkende u dat, indien u hiervan beschuldigd zou worden, dit een terechte beschuldiging zou zijn (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 10; p. 16-17).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw militaire carrière bij de Navo te Brussel wordt immers niet getwijfeld.

Ook aan het feit dat u in de loop van 2009 naar Albanië overgeplaatst werd, wordt niet getwijfeld. Hieruit blijkt echter geenszins dat u met majoor-generaal A.Z. problemen zou hebben en dat u in Albanië een veroordeling voor desertie zou riskeren.

De door uw advocaat neergelegde documenten bevestigen de explosie te Gerdec. Deze gebeurtenis staat evenmin ter discussie. Hierboven is echter reeds gebleken dat u het verband tussen deze gebeurtenis en uw beweerde problemen geenszins aannemelijk heeft gemaakt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z.d., een schending aan van artikel 1, A,2 lid van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal "*bepaalde informatie niet of onvolledig (heeft) opgenomen in (zijn) beide gehoorverslagen*"; verzoeker verwijst naar de handgeschreven nota's van zijn advocaat tijdens deze verhoren.

Verzoeker voert aan dat (zie het verzoekschrift, p. 5) er bij het Commissariaat-generaal geen procedureregels bestaan en dat er dan ook "*geen enkele waarborg (bestaat) dat de nota's die door de interviewers van het CGVS genomen worden, betrouwbaar zijn*". Volgens verzoeker zijn de nota's van de advocaat "*dikwijls vollediger en duidelijker dan die van het CGVS*" en in dat geval "*kunnen de nota's van de advocaat op een precieze en geloofwaardige manier het asielrelaas aanvullen en beweerde tegenstrijdigheden betwisten*", waardoor het gehoorverslag "*op deze punten niet tegen verzoeker gebruikt (kan) worden*".

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van artikel 1, A,2 van het Vluchtelingenverdrag en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, alsook een schending van de artikelen 48/3, 62, 57/6 en 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker de rechtstreekse aanleiding van zijn asielaanvraag niet aannemelijk maakt, legt verzoeker vooreerst uit dat hij het bedoelde bericht wiste na zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie het verzoekschrift, p. 7) "*omdat hij de asielprocedure toen nog niet goed kende en dacht dat hij dit bericht niet meer nodig had daarna*" en omdat het bericht intussen al meer dan twee jaar geleden ontvangen werd "*zodat het niet abnormaal is dat verzoeker deze sms niet meer heeft*". Hij stelt dat hij dit bericht wel getoond heeft aan de ambtenaar op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de nota's van de advocaat hierover vollediger zijn. Hij verklaart dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken kort gesproken heeft over het contact tussen zijn vader en de inlichtingendiensten en dat hij dus "*dit relevante element waarover hij beschikt destijds besproken én*

voorgelegd (heeft) bij de DVZ'. Hij is van mening dat hij *"thans een bevredigende verklaring (kan) geven omtrent het huidige ontbreken van dit element, terwijl dit wel eerder werd voorgelegd"*.

Verzoeker merkt nog op dat de notities van zijn advocaat van het eerste verhoor vermelden dat verzoeker niet alles heeft kunnen zeggen bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in tegenstelling tot het verhoorverslag op het Commissariaat-generaal waarin staat dat hij alles kort heeft kunnen vertellen.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat hij pas op 8 december 2009 een asielaanvraag heeft ingediend, antwoordt verzoeker dat hij aanvankelijk bang was van een eerder persoonlijke vendetta door A.Z., maar dat de laatste gebeurtenis, zijnde *"een dergelijke officiële interesse"*, hem totaal verontruste. Hij stelt dat hij na dit laatste voorval onverwijld zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend, wat volgens hem *"bezwaarlijk als laattijdig (kan) worden bestempeld"*.

Verzoeker stelt dat hij niet meer weet over het contact tussen de militaire geheime dienst en zijn vader; er kan aldus verzoeker *"niet worden verondersteld dat hij dit alles wel zou moeten weten"*. Hij voegt er aan toe dat hij wraakacties en vendetta vreest indien hij alle informatie zou doorgeven aan zijn vader en hij heeft zijn vader dan ook nooit verteld over de problemen met A.Z. en diens chauffeur; hierdoor kon hij er dan ook niets over vragen.

Verzoeker wijst er op dat hij de ontmoetingen tussen de inlichtingendienst en zijn vader in 2011 en met een andere persoon in 2012 kon opsommen en dat hij deze man met naam en toenaam kon aanduiden. Verzoeker besluit hieruit dat hij *"niet volledig onwetend is over deze ontmoetingen met de militaire inlichtingendienst en over bepaalde elementen zelfs precieze informatie heeft"* en dat hij alles heeft verklaard *"wat hij kon"*.

De vaststelling dat verzoeker geen effectief spoor meer heeft van het bericht van zijn vader, terwijl hij dat voordien wel had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, volstaat volgens hem niet om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid. Hij voert aan dat (zie het verzoekschrift, p. 8) hij een *"uitgebreid, mogelijk, samenhangend en precies verhaal"* naar voor brengt en tevens *"tal van bewijskrachtige stukken"* aanbrengt *"die verschillende elementen van zijn asiolverhaal staven"*.

Verzoeker vindt het *"enigszins storend"* dat de commissaris-generaal uit deze eerste vaststelling *"in een cascadesysteem alle volgende elementen van tafel veegt"*; zijn verhaal mag volgens hem *"niet overdreven gerationaliseerd en gefragmenteerd worden"*; hij stelt dat aan het geheel van zijn verklaringen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker herhaalt dat hij de dag voor zijn asielaanvraag via een bericht van zijn vader vernomen had dat de militaire dienst bij deze laatste naar hem geïnformeerd had waardoor *"vanaf dan zeker en vast een gegronde vrees op vervolging (deed) ontstaan"*.

Dienaangaande merkt hij op dat in het verhoorverslag nergens te lezen valt dat hij sinds mei 2009 in angst leefde, maar wél dat hij in september, *"ja zelfs al in mei"*, wist dat hij problemen had, al dit *"wil nog niet zeggen dat er bij hem toen al een prangende en gegronde vrees was ontstaan"*.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn asielaanvraag pas indiene *"vele maanden"* na het einde van zijn professionele activiteiten in België, antwoordt verzoeker dat zijn professionele activiteiten beëindigd werden op 23 september 2009 en dat hij zijn asielaanvraag deed op 8 december, zijnde 2,5 maand, *"zodat dit niet vele maanden is zoals het CGVS voorhoudt"*. Hij vindt dit bovendien *"niet relevant omdat verzoeker precies heeft uiteengezet dat de situatie tussen september 2009 en december 2009 zeker niet hetzelfde was voor hem"*; hij herhaalt dat zijn bezorgdheid vóór begin december enkel bestond uit A.Z. en diens chauffeur, *"maar een dergelijke interesse door de autoriteiten verontruste verzoeker toen volstrekt"*.

Verzoeker vermeldt nog dat de chauffeur van A.Z. in oktober en/of november 2009 in Albanië was en dat iemand altijd slechts met toestemming van de bevoegde minister terugkeert naar Albanië, wat voor verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 9) *"tevens zeer verdacht"* was. Hij besluit dat het geen toeval kon zijn dat kort daarna een onderzoek van de militaire inlichtingendienst naar boven komt en dat *"de tentakels van de macht"* van A.Z. en konsoorten dus al zeer ver reikten.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen verband aantoonde tussen Gerdec-gate en zijn persoonlijke vrees, antwoordt verzoeker dat cryptologen voor de Albanese regering haast even belangrijk zijn als ambassadeurs; hij verklaart dat hij verantwoordelijk was voor geheime informatie en dat hij *"van redelijk groot belang was qua functie in vergelijking met zijn relatief lage militaire graad van sergeant"*.

Volgens verzoeker was het voor A.Z. afdoende duidelijk dat verzoeker hem bekritiseerde en *"wel eens een doorn in zijn oog zou kunnen zijn of worden"*. Verzoeker stelt dat het niet juist is dat zijn enige zorg was dat hij eventueel van betrokkenheid bij Gerdec-gate beschuldigd kon worden omdat zijn naam, als cryptoloog, vermeld stond op de documenten in verband met het wapendepot in Gerdec die A.Z. naar Tirana stuurde.

Verder is verzoeker nog van mening dat hij wel over bezwarende informatie beschikte, namelijk zeer gedetailleerde geheime informatie; hij stelt dat hij deze informatie niet zomaar kan vrijgeven zonder

zichzelf meteen te verraden, aangezien alleen hij en A.Z. over de informatie beschikten. Verzoeker laat nog gelden dat hij ook getuige was van de stroom van geheime informatie tussen de Albanese Minister van Defensie en A.Z., dat A.Z. aangaf in welke richting de zaken moesten gaan en dat A.Z. daarover raad gaf.

Hij geeft toe dat hij tijdens zijn tweede verhoor verklaarde dat er geen directe band is tussen zijn vrees en de ontploffing te Gerdec, maar dat hij tevens stelde (zie het verzoekschrift, p. 10) *“dat dit terdege nog problematisch kon worden”* en dat er dus wel een indirect verband is.

Verzoeker wijst er op dat *“nochtans een grote dreiging kan uitgaan”* van mogelijke beroepen tegen het vonnis van het Hooggerechtshof en de heropening/herroeping van de zaak bij beslissing van 9 mei 2012, omdat de toenmalige Minister van Defensie, die dicht bij A.Z. staat, in de zaak betrokken is. Verzoeker vindt dit *“veel meer dan louter een veronderstelling van betrokkenheid”* en stelt dat de dreiging *“niet zo fundamenteel hypothetisch (is) zoals het CGVS laat uitschijnen”*.

Wat betreft de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich de woede van A.Z. op de hals heeft gehaald wegens zijn aanhoudende opmerkingen over diens corrupte houding sinds halfweg 2008, laat verzoeker gelden dat A.Z. zijn ondergeschikten als zijn slaven beschouwde, dat A.Z. een intrinsiek wantrouwen en paranoia koesterde voor zijn medewerkers en dat verzoeker zich verdacht maakte door zich niet meer *“gedienstig als een lakei”* op te stellen.

Verzoeker acht het *“geenszins verwonderlijk dat verzoeker dit niet bij één of andere instantie aankaatte”*, omdat dan meteen aan het licht zou zijn gekomen dat hij hier achter zat en de overheid bovendien *“zeer dichte connecties (had) met A.Z.”* en A.Z. zeer gunstig gezind was. Verzoeker besluit dat het geen zin had om A.Z. aan te klagen omdat hij *“zo opbotste tegen voor hem beschermende structuren”*.

Terzijde vermeldt verzoeker dat hij die ene leugen zelf heeft toegegeven en zich daarvoor heeft verontschuldigd; volgens hem is het (zie het verzoekschrift, p. 11) *“goed te noemen dat hij dit uit eigen beweging heeft toegegeven”*.

Verzoeker stelt dat de verklaring dat de chauffeur van A.Z. in oktober en/of november 2009 terug in Albanië was, juist was, maar dat het niet juist is dat verzoekers broer de chauffeur begin oktober nabij zijn appartement in Albanië zag samen met de militaire inlichtingendienst. Volgens verzoeker onderstreept dit *“dat hij eerlijk genoeg is om uiteindelijk de waarheid te vertellen zoals dat sinds zijn aanhang, studie en lidmaatschap van de Getuigen van Jehovah zijn betrachting is geworden”*, wat volgens hem evenwel niet betekent *“dat verzoeker nooit een fout maakt”*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat gezien verzoeker zijn betrokkenheid bij Gerdec-gate en zijn moraliserende opmerkingen tegen A.Z. niet aannemelijk maakt, hij ook niet aannemelijk maakt dat hij door de chauffeur van A.Z. geïntimideerd werd, antwoordt verzoeker dat de twee premissen onjuist zijn wat maakt dat het besluit hieruit aldus eveneens onjuist is.

Wat betreft de tegenstrijdigheden in dit verband, stelt verzoeker dat uit zijn verklaringen blijkt dat de klemtoon op de verbale bedreiging lag en niet zozeer op een fysieke component; niettemin verklaart verzoeker dat *“er wel een fysieke interactie bij wijlen (was)”*, zijnde *“dat verzoeker geen vuistslag kreeg, maar dat zijn weg wel eens geblokkeerd werd of hij voetje/pootje werd gelapt”*; hiervoor verwijst hij naar de nota's van de advocaat. Bovendien, zo stelt verzoeker, wou hij *“van onder de radar blijven en zeker niet de daden van zijn overste en de chauffeur aangeven bij de Belgische autoriteiten”*, gezien hij veel te verliezen had. Hij legt uit dat, zelfs nadat hij A.Z. op de hoogte bracht van het voorval in de garage te Machelen, *“deze daar gewoonweg niet op reageerde”*, en ook inlichtingendienstofficier X., die ooggetuige was van de bedreigingen, heeft bewust niet ingegrepen hoewel hij hiertoe de plicht had.

Verzoeker laat gelden dat hij reeds vervolgd is of reeds ernstige schade heeft ondergaan en verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen betreffende de gedwongen desertie niet aannemelijk zouden zijn omwille van de eerder gedane vaststellingen, antwoordt verzoeker dat hij de premissen reeds heeft weerlegd waardoor de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 12) *“derhalve niet eens tot deze conclusie (kon) komen”*.

Waar hem ten laste wordt gelegd dat hij geen enkel begin van bewijs aandraagt aangaande het risico om voor desertie veroordeeld te worden, voert verzoeker aan dat hij *“nochtans een uitgebreid, mogelijk, samenhangend en precies verhaal naar voor (brengt)”* en tevens *“tal van bewijskrachtige stukken”* aanbrengt.

Over de elementen die *“strikt genomen niet door documenten worden gestaafd”*, vindt verzoeker dat hij *“uiterst gedetailleerde en consistente verklaringen”* heeft afgelegd, die niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag. Hij benadrukt dat hij alles heeft gedaan in zijn macht om alle nuttige documenten aan te brengen, wat hij tijdens zijn verhoor verklaard heeft.

Verzoeker vraagt zich af waarom de commissaris-generaal de reden van de pensioenaanvraag, zijnde zijn wens om in België verder te studeren, (zie het verzoekschrift, p. 13) *“zomaar zonder meer”* als

ongeloofwaardig bestempeld. Verzoeker besluit dat het hem *“gewoonweg onmogelijk (werd) gemaakt zowel in België als in Albanië vanwege de Albanese overheid”*.

Hij vindt het verder *“niet meer dan normaal dat verzoeker over een procedure waarin de wettelijke regels niet werden nageleefd, over zo goed als geen informatie beschikt”*. Dat een collega van verzoeker, G.V., nog steeds probleemloos bij het leger werkt, heeft volgens verzoeker dan weer te maken met de bijzonder functie die verzoeker had, in tegenstelling tot G.V. die een officier in logistieke zaken was.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat de desertie geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, antwoordt verzoeker eerst met een theoretische uiteenzetting en een herhaling van zijn feitenrelaas. Hij benadrukt verder de corruptie in het politieke bestel van Albanië, de macht en invloed van A.Z. in Albanië en de politieke (voor)kennis van verzoeker. Volgens verzoeker is er aldus geen twijfel aan zijn (zie het verzoekschrift, p. 14) *“gegronde vrees voor vervolging wegens politieke overtuiging of wetenschap”*.

Verzoeker benadrukt vervolgens dat het feit dat hij een korte gevangenisstraf zou riskeren vanwege de wettelijke verplichting om wantoestanden aan te klagen, (zie het verzoekschrift, p. 15) een *“bijkomstig element is”*; hij stelt dat geenszins kan worden uitgesloten dat hij hiervoor vervolgd zou kunnen worden. Wat betreft de voorgelegde documenten, herhaalt verzoeker dat hij, over de elementen die *“strikt genomen niet door documenten worden gestaafd”*, *“uiterst gedetailleerde en consistente verklaringen”* heeft afgelegd die niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag. Hij benadrukt nogmaals dat hij alles heeft gedaan om alle nuttige documenten aan te brengen.

Volgens verzoeker schendt de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire bescherming, voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, evenals een schending van de materiële en formele motiveringsplicht.

Hij stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier verduidelijkt waarom hij nu precies niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, waardoor het (zie het verzoekschrift, p. 16) *“voor verzoeker dan ook niet mogelijk (is) om daartegen een degelijk verweer te voeren”*.

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst van het leven te worden beroofd of ernstige geweldplegingen of bedreigingen te moeten ondergaan; hij stelt te riskeren van zijn leven te worden beroofd, geëxecuteerd of verminkt te worden. Hij verwijst dienaangaande naar *“de gewichtige feitelijke elementen”* en zijn *“samenhangende verklaringen”* die hij reeds aanhaalde.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet verder niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal "*bepaalde informatie niet of onvolledig (heeft) opgenomen in (zijn) beide gehoorverslagen*", waarvoor verzoeker verwijst naar de handgeschreven nota's van zijn advocaat. Hij voert aan dat er bij het Commissariaat-generaal geen procedureregels bestaan en dat er dan ook "*geen enkele waarborg (bestaat) dat de nota's die door de interviewers van het CGVS genomen worden, betrouwbaar zijn*".

De Raad benadrukt dat het verzoeker vrij staat te bewijzen dat wat hij verteld heeft door de commissaris-generaal verkeerd werd weergegeven; het volstaat echter niet eenvoudigweg te beweren dat wat werd weergegeven op het verhoorblad, niet overeenstemt met wat werd verklaard door te verwijzen naar notities van zijn raadsman.

De ambtenaar van het Commissariaat-generaal die het verhoor afnam, heeft er geen persoonlijk belang bij om de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Verzoekers argument dat zijn verklaringen, zoals opgenomen door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, verschillen met de notities van zijn advocaat is niet dienstig aangezien deze laatste een éézijdig stuk betreffen waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat trouwens opgesteld is door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt, los van enig persoonlijk belang.

De Raad geeft bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de asielzoeker, de voorkeur aan de inhoud van het verhoorverslag boven de notities van de raadsman van verzoeker (RvS, nr. 180.432 van 4 maart 2008).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist gehoor.

De Raad neemt aldus niet aan dat de nota's van de advocaat in casu "*vollediger en duidelijker (zijn) dan die van het CGVS*" en dat de nota's in dat geval "*op een precieze en geloofwaardige manier het asielaanvraag (kunnen) aanvullen en beweerd tegenstrijdigheden betwisten*".

Alle in onderhavig verzoekschrift aangehaalde verwijzingen naar de nota's van de advocaat zijn dan ook niet relevant.

De commissaris-generaal stelt dat verzoeker de rechtstreekse aanleiding van zijn asielaanvraag niet aannemelijk maakt, omdat hij geen begin van bewijs kan voorleggen van het feit dat hij via een bericht van zijn vader vernomen had dat de militaire inlichtingendienst met deze contact had gehad en dat toen naar verzoeker geïnformeerd werd, en daarenboven gezien verzoeker bijzonder weinig informatie geeft betreffende dit contact.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker vooreerst uit dat hij het bericht verwijderde na zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken *“omdat hij de asielprocedure toen nog niet goed kende en dacht dat hij dit bericht niet meer nodig had daarna”* en omdat het bericht intussen al meer dan twee jaar geleden ontvangen werd. Hij bevestigt nog dat hij dit bericht wel getoond heeft aan de interviewster op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de nota's van de advocaat hierover vollediger zijn.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die dit geen afdoende uitleg acht en in zijn beslissing stelt dat *“Op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers duidelijk de asielprocedure uitgelegd. Het belang van bewijsstukken wordt er tevens onderstreept (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 1). Bovendien gaf u elders in uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u zich heel bewust was van het belang van documenten en dat u heel goed wist welke documenten in uw voordeel en welke in uw nadeel spelen (CGVS II, p. 14-15).”*

De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar hij in zijn verzoekschrift meent dat hij *“een bevredigende verklaring (kan) geven omtrent het huidige ontbreken van dit element, terwijl dit wel eerder werd voorgelegd”*.

Dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen nopens het contact tussen zijn vader en de inlichtingendienst, keert zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoekers verklaring dat hij een *“uitgebreid, mogelijk, samenhangend en precies verhaal”* naar voor brengt en *“tal van bewijskrachtige stukken”* aanbrengt *“die verschillende elementen van zijn asielverhaal staven”*, doet hieraan gelet op bovenstaande vaststellingen, geen afbreuk.

Betreffende zijn gebrekkige kennis, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat *“niet worden verondersteld dat hij dit alles wel zou moeten weten”*. Hij voegt er aan toe dat hij zijn vader nooit iets heeft verteld over de problemen met A.Z. en diens chauffeur, waardoor hij dan ook daaromtrent niets kon vragen. Verzoeker wijst er nog op dat hij de ontmoetingen tussen zijn vader en de inlichtingendienst in 2011 en met een andere persoon in 2012 kon opsommen en dat hij deze man met naam en toenaam kon noemen. Verzoeker besluit hieruit dat hij *“niet volledig onwetend is over deze ontmoetingen met de militaire inlichtingendienst en over bepaalde elementen zelfs precieze informatie heeft”* en dat hij alles heeft verklaard *“wat hij kon”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad bijzonder weinig informatie kon verschaffen over dit (eerste) contact tussen zijn vader en de militaire inlichtingendienst, terwijl dit blijkbaar wel de concrete aanleiding van zijn asielaanvraag was.

Zo wist hij niet eens waar en wanneer precies zijn vader de inlichtingendienst had ontmoet. Verder kon hij niet zeggen met hoeveel mensen zijn vader had gesproken, hoe lang het contact geduurd heeft en wat de functie van de mensen van de inlichtingendienst was.

Verzoekers bewering dat hij zijn vader nooit heeft verteld over de problemen met A.Z. en diens chauffeur, waardoor hij dan ook daaromtrent niets kon vragen, vindt geen grondslag in het administratief dossier.

Gevraagd of verzoeker informatie over het incident had gevraagd aan zijn vader, antwoordde verzoeker: *“Neen. Ik kon hem niet bellen, misschien dat zijn telefoon afgeluisterd werd”* (zie het gehoorverslag van 15 mei 2012, p. 5). Verzoeker voegde er zelfs nog aan toe: *“Ja, ik weet de identiteit niet. Dat was toen niet belangrijk voor mij”* (zie het gehoorverslag van 15 mei 2012, p. 5). Gevraagd naar hoeveel mensen van de militaire inlichtingendienst zijn vader ontmoette, antwoordt verzoeker: *“Dat weet ik niet, niet gevraagd”* (zie het gehoorverslag van 15 mei 2012, p. 5).

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Het gegeven dat verzoeker wél kon opsommen dat er daarna nog ontmoetingen waren tussen de militaire geheime dienst en zijn vader in 2011 en 2012 met een ander persoon waarvan hij wel de naam en functie kent, verandert niets aan de vaststelling dat verzoeker uitermate vaag is over dit eerste contact dat nochtans de concrete aanleiding van zijn asielaanvraag is.

Gezien het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van zijn vrees voor vervolging door de Albanese autoriteiten, keert ook deze vaststelling zich tegen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt waarom hij tot 8 december 2009 wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij aanvankelijk bang was van een eerder persoonlijke vendetta door A.Z., maar dat de laatste gebeurtenis, zijnde *“een dergelijke officiële interesse”*, hem zwaar verontruste. Hij benadrukt dat hij na dit laatste voorval onverwijld zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend, wat volgens hem *“bezwaarlijk als laattijdig (kan) worden bestempeld”*; volgens verzoeker deed het bericht van zijn vader *“vanaf dan zeker en vast een gegronde vrees op vervolging ontstaan”*. Dienaangaande merkt verzoeker op dat in het verhoorverslag nergens te lezen valt dat hij sinds mei 2009 met angst leefde, maar wel dat hij in september, *“ja zelfs al in mei”*, wist dat hij problemen had, maar dit *“wil nog niet zeggen dat er bij hem toen al een prangende en gegronde vrees was ontstaan”*. Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoeker zijn asielaanvraag pas deed *“vele maanden”* na het einde van zijn professionele activiteiten in België, antwoordt verzoeker dat zijn professionele activiteiten beëindigd werden op 23 september 2009 en dat hij zijn asielaanvraag deed op 8 december, zijnde 2,5 maand, *“zodat dit niet vele maanden is zoals het CGVS voorhoudt”*.

Verzoeker vermeldt nog dat de chauffeur van A.Z. in oktober en/of november 2009 in Albanië was en dat iemand altijd slechts met toestemming van de bevoegde minister terugkeert naar Albanië, wat voor verzoeker *“tevens zeer verdacht”* was. Hij besluit dat het geen toeval kon zijn dat kort daarna een onderzoek van de militaire inlichtingendienst naar boven komt en dat *“de tentakels van de macht”* van A.Z. en konsoorten dus al zeer ver reikten.

De Raad stelt vast dat uit het eerste verhoorverslag van het Commissariaat-generaal inderdaad niet blijkt dat verzoeker al sinds mei 2009 *“in angst leefde”*, maar wel dat hij vanaf 2 augustus 2009 illegaal in België verbleef en er op 23 september 2009 een definitief einde kwam aan zijn professionele activiteiten in België (zie het verhoorverslag van 27 januari 2012, p. 5-6).

Uit het tweede verhoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker al in mei 2009 beseftte dat hij problemen had en in september 2009 een dermate grote vrees dat hij geen laissez-passer durfde aan te vragen in de Albanese ambassade én dat voor hem de bedreiging toen reeds duidelijk was (zie het verhoorverslag van 15 mei 2012, p. 13-14).

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin hij in gebreke blijft.

De Raad acht het dan ook onaannemelijk dat verzoeker vervolgens nog tot 8 december 2009 wachtte om een asielaanvraag in te dienen.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen verband aantoont tussen Gerdec-gate en zijn persoonlijke vrees, antwoordt verzoeker in zijn verzoekschrift dat cryptologen voor de Albanese regering haast even belangrijk zijn als ambassadeurs; hij verklaart dat hij verantwoordelijk was voor geheime informatie en dat hij *“van redelijk groot belang was qua functie in vergelijking met zijn relatief lage militaire graad van sergeant”*.

Volgens verzoeker was het voor A.Z. duidelijk dat verzoeker hem bekritiseerde en *“wel eens een doorn in zijn oog zou kunnen zijn of worden”*. Verzoeker stelt dat het niet juist is dat zijn enige zorg was dat hij eventueel van betrokkenheid bij Gerdec-gate beschuldigd kon worden omdat zijn naam, als cryptoloog, vermeld staat op de documenten in verband met het wapendepot in Gerdec, die A.Z. naar Tirana stuurde. Verder is verzoeker nog van mening dat hij wel over bezwarende informatie beschikte, namelijk gedetailleerde geheime informatie; hij stelt dat hij deze informatie niet zomaar kan vrijgeven zonder zichzelf meteen te verraden, aangezien alleen hij en A.Z. over de informatie beschikten.

Verzoeker laat nog gelden dat hij ook getuige was van een stroom van geheime informatie tussen de Albanese Minister van Defensie en A.Z.. Hij geeft toe dat hij tijdens zijn tweede verhoor verklaarde dat er geen directe band is tussen zijn vrees en de ontploffing te Gerdec, maar dat hij tevens stelde *“dat dit terdege nog problematisch kon worden”* en laat gelden dat er wel een indirect verband is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaarde dat A.Z. in verband met het wapendepot in Gerdec geen enkele beslissingsbevoegdheid had, dat verzoeker niets wist over de illegale wapenhandel in Gerdec voor de ontploffing op 15 maart 2008, dat verzoeker toen alles in de pers vernam zoals gewone Albanese, dat hij in het kader van het onderzoek van de openbare aanklager nooit een oproeping ontving om te getuigen, dat hij zelf ook geen stap zette om spontaan te getuigen, dat A.Z. niet moest

getuigen, terwijl honderden betrokkenen wel moesten getuigen, en dat noch verzoeker noch A.Z. vermeld worden in het vonnis van het Albanese Hooggerechtshof.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van een aantal reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het volharden in zijn vrees, wat geen dienstig verweer uitmaakt.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen inderdaad geen objectieve indicatie blijkt dat hij naar aanleiding van Gerdec-gate enige vrees zou moeten koesteren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er *“nochtans een grote dreiging kan uitgaan”* van de mogelijke beroepen tegen het vonnis van het Hooggerechtshof en de heropening/herroeping van de zaak in mei 2012 omdat een zeer dichte connectie van A.Z., de toenmalige Minister van Defensie, in de zaak betrokken werd, wijst de Raad er op dat dit een louter hypothetisch karakter heeft en dat verzoeker dit zelf bevestigde tijdens zijn verhoor.

Gevraagd waarom verzoeker insinueerde dat er een link was tussen de ramp in Gerdec en zijn persoonlijke problemen, antwoordde hij: *“Ik vermeldde de link, omdat de procedure nog hangend was. Wat gebeurde er drie of vier maand geleden: het hooggerechtshof heeft een vonnis gevelde”* (zie het verhoorverslag van 15 mei 2012, p. 9); verzoeker voegde er zelfs aan toe: *“Trouwens, in het vonnis is A.Z. niet vermeld, dus dat is overigens een goed teken voor mij”* (zie het voormeld verhoorverslag, p. 9). Wanneer er gevraagd wordt of het allemaal hypothetisch is, antwoordde verzoeker: *“Inderdaad”* (zie het voormeld verhoorverslag, p. 10).

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat dit *“veel meer dan louter een veronderstelling van betrokkenheid”* is en diens bewering dat de dreiging *“niet zo fundamenteel hypothetisch (is) zoals het CGVS laat uitschijnen”*, zijn tegenstrijdig met verzoekers eerdere verklaringen en worden dan ook niet aangenomen.

Verzoeker maakt inderdaad niet aannemelijk dat er een link is tussen Gerdec-gate en zijn persoonlijke vrees.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich de woede van A.Z. op de hals heeft gehaald wegens zijn aanhoudende opmerkingen over diens corrupte houding sinds halfweg 2008:

“U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk moraliserende opmerkingen betreffende de corrupte boekhouding aan uw majoor-generaal zou hebben gemaakt. Uw houding is hiermee immers niet in overeenstemming te brengen. U verklaarde dat u in 2008 moraliserende opmerkingen begon te maken omdat u toen besepte dat de houding van de majoor-generaal niet te rijmen was met de Bijbelse waarden. Tot dit besef was u gekomen dankzij uw Bijbelstudie, die u onder invloed van de Getuigen van Jehovah gestart was. Voordat u aan uw Bijbelstudie begon, had u niet meteen problemen met A.Z.’s attitude (CGVS II, p. 7). Het feit dat u deze moraliserende opmerkingen maakte, valt echter vooreerst niet te rijmen met het feit dat u nog maandenlang altijd uw handtekening bleef zetten onder de corrupte financiële nota’s van de majoor-generaal. U gaf uitdrukkelijk aan dat u nooit de corruptie van de majoor-generaal bij één of andere instantie aankaartte (CGVS II, p. 8). Anderzijds valt uw morele rechtlijnigheid betreffende corrupte en leugenachtige financiële nota’s moeilijk in overeenstemming te brengen met uw expliciete verklaring dat, toen u in januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken geïnterviewd werd, u er geen graten in zag om leugenachtige verklaringen af te leggen. U zei in dit verband letterlijk dat, gezien u nog niet als Getuige van Jehovah gedoopt was, u zich niet veel zorgen maakte over leugens (CGVS II, p. 17).”

In zijn verzoekschrift laat verzoeker dienaangaande gelden dat A.Z. zijn ondergeschikten als zijn slaven beschouwde, dat A.Z. een intrinsiek wantrouwen en paranoia koesterde voor zijn medewerkers en dat verzoeker zich verdacht maakte door niet meer *“gedienstig als een lake”* onder A.Z. op te stellen. Verzoeker acht het *“geenszins verwonderlijk dat verzoeker dit niet bij één of andere instantie aankaartte”*, omdat dan meteen aan het licht zou zijn gekomen dat verzoeker hier achter zat en de overheid bovendien *“zeer dichte connecties (had) met A.Z.”* en A.Z. zeer gunstig gezind was.

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker louter eerder afgelegde verklaringen herhaalt, losse beweringen opwerpt en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal betwist. Verzoeker toont weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij zich de woede van A.Z. op de hals zou hebben gehaald wegens zijn aanhoudende opmerkingen over zijn corrupte houding sinds half 2008.

Wat betreft de opgeworpen leugen, verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij de ene leugen zelf heeft toegegeven en zich daarvoor heeft verontschuldigd; volgens hem is het *“goed te noemen dat hij dit uit eigen beweging heeft toegegeven”*. Volgens verzoeker onderstreept dit *“dat hij eerlijk genoeg is om uiteindelijk de waarheid te vertellen zoals dat sinds zijn aanhang, studie en lidmaatschap van de*

Getuigen van Jehovah zijn betrachting is geworden", wat volgens hem evenwel niet betekent "dat verzoeker nooit een fout maakt".

Deze beweringen zijn echter niet verenigbaar met verzoekers verklaringen tijdens zijn verhoor van 15 mei 2012. Gevraagd waarom hij erover loog, antwoordde verzoeker: "Ik dacht dat het misschien beter was voor mijn claim. Ik was toen nog geen Jehovah getuige, ik maakte mij nog niet veel zorgen over leugens. Maar wat gezegd is, is gezegd" (zie het verhoorverslag, p. 17).

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers bewering dat hij sinds half 2008 aanhoudend moraliserende opmerkingen heeft gemaakt tegenover A.Z. omdat diens houding volgens verzoeker niet te rijmen was met de Bijbelse waarden, temeer gezien verzoeker ten tijde van zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in januari 2010 zelf verklaarde dat hij zich niet veel zorgen maakte om leugens. Deze vaststellingen keren zich tegen de algemene betrouwbaarheid van verzoekers verklaringen.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing tevens dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de chauffeur van A.Z. geïntimideerd werd, gezien verzoekers tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, gezien verzoeker loog over het feit dat zijn broer de chauffeur van A.Z. samen met de militaire inlichtingendienst nog eens vlakbij hun appartement in Tirana gezien heeft en gezien het feit dat verzoeker nooit de Belgische autoriteiten hiervan op de hoogte bracht.

Dienaangaande antwoordt verzoeker in zijn verzoekschrift dat uit zijn verklaringen blijkt dat de klemtoon op de verbale bedreiging ligt en niet zozeer op een fysieke component; niettemin verklaart verzoeker dat "er wel een fysieke interactie bij wijlen (was)", zijnde "dat verzoeker geen vuistslag kreeg, maar dat zijn weg wel eens geblokkeerd werd of hij voetje/pootje werd gelapt"; hiervoor verwijst hij naar de nota's van de advocaat. Bovendien, zo stelt verzoeker, wou hij "van onder de radar blijven en zeker niet de daden van zijn overste en de chauffeur aangeven bij de Belgische autoriteiten", gezien hij veel te verliezen had. Hij legt uit dat, zelfs nadat hij A.Z. op de hoogte bracht van het voorval in Machelen, "deze daar gewoonweg niet op reageerde", en ook inlichtingendienstofficier X., die ooggetuige was van de bedreigingen, heeft bewust niet ingegrepen hoewel hij de plicht hiertoe had. Verzoeker laat gelden dat hij reeds vervolgd is of reeds ernstige schade heeft ondergaan en verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst benadrukt de Raad opnieuw dat het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard en dat de Raad het gehoorverslag laat prevaleren boven de notities van de advocaat van verzoeker.

Wat betreft verzoekers tegenstrijdige verklaringen en zijn toegeving dat hij gelogen had over het feit dat zijn broer de chauffeur van A.Z. samen met de militaire inlichtingendienst nog eens vlakbij hun appartement in Tirana gezien heeft, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad is van mening dat het feit dat verzoeker nooit de Belgische autoriteiten op de hoogte heeft gebracht van de intimidaties door de chauffeur van A.Z., zich eveneens tegen zijn geloofwaardigheid keert.

Dienaangaande merkt de Raad op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht, er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn; het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, is de verwijzing naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet dienstig, aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker geschetste intimidaties door de chauffeur van A.Z..

De commissaris-generaal acht de verklaringen van verzoeker omtrent zijn desertie niet aannemelijk, gezien de door hem aangehaalde oorzaak voor zijn pensioenaanvraag ongeloofwaardig is en gezien hij niet aannemelijk maakt dat de Albanese militaire inlichtingendienst naar hem een onderzoek voert/voerde, temeer omdat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon aanbrengen:

"U verklaarde weliswaar dat het feit dat uw pensioenaanvraag geweigerd werd indirect bleek uit het feit dat u na uw pensioenaanvraag d.d. 31 juli 2009 op 20 augustus 2009 het bevel kreeg zich in Albanië voor een nieuwe functie te melden (cf. documenten). U beweerde geen rechtstreeks antwoord op uw pensioenaanvraag gekregen te hebben (CGVS II, p. 3). Dit is geen afdoende uitleg voor het ontbreken van enig rechtstreeks bewijs. U verklaarde immers dat de autoriteiten wettelijk gezien drie maanden de

tijd hebben om te antwoorden op een pensioenaanvraag (CGVS II, p. 3). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u in de loop van september 2009 in België onderdook, is er geen enkele objectieve aanwijzing dat de Albanese autoriteiten niet binnen de wettelijke tijdspanne op uw pensioenaanvraag geantwoord zouden hebben. Bovendien verklaarde u dat u in de loop van 2010 via kolonel H.C. en via een zekere B.M. schriftelijk via hotmail en facebook op de hoogte gebracht werd van het feit dat de militaire procureur een onderzoek naar u gestart was. Gevraagd naar enig schriftelijk bewijs in dit verband, vond u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele boodschap van deze personen meer terug (CGVS II, p. 4-5). Nochtans was u zich erg bewust – zoals hierboven reeds aangehaald werd – van het belang van schriftelijke bewijzen (CGVS II, p. 14-15). In dit opzicht is het dan ook geenszins aannemelijk dat u, indien u werkelijk deze schriftelijke boodschappen gekregen zou hebben, deze gewist zou hebben. Het totaal gebrek aan bewijs in verband met de door u beweerde procedure tegen u naar aanleiding van uw desertie – zelfs al zou deze procedure, zoals u stelde, niet volgens de wettelijke regels verlopen – ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid ervan.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker hieromtrent aan dat hij *“nochtans een uitgebreid, mogelijk, samenhangend en precies verhaal naar voor (brengt)”* en tevens *“tal van bewijskrachtige stukken”* aanbrengt. Over de elementen die *“strikt genomen niet door documenten worden gestaafd”*, vindt verzoeker dat hij *“uiterst gedetailleerde en consistente verklaringen”* heeft afgelegd, die niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag. Hij benadrukt dat hij alles heeft gedaan in zijn macht om alle nuttige documenten aan te brengen, wat hij tijdens zijn gehoor met klem verklaard zou hebben.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en dat verzoeker bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven; het voordeel van de twijfel kan slechts verleend worden indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, quod non in casu.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze gemotiveerd wordt waarom de door verzoeker aangehaalde argumenten ter verschoning van het gebrek aan bewijs van het door hem aangehaalde risico om voor desertie te worden veroordeeld, niet afdoende zijn.

Bovendien legde verzoeker vage, tegenstrijdige, ongeloofwaardige en zelfs leugenachtige verklaringen af, zodat geenszins kan worden aangenomen dat hij, zoals hij aanvoert, *“een uitgebreid, mogelijk, samenhangend en precies verhaal naar voor (brengt)”*, noch dat hij *“uiterst gedetailleerde en consistente verklaringen”* aflegde.

Waar verzoeker stelt dat hij niet begrijpt waarom zijn reden voor pensioenaanvraag, zijnde de wens om in België door te gaan met studeren, zonder meer als ongeloofwaardig wordt bestempeld, stelt de Raad vast dat verzoeker de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing verkeerd heeft geïnterpreteerd/gelezen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door hem geschetste oorzaak van zijn pensioenaanvraag ongeloofwaardig is, gaat het immers over de door hem aangehaalde problemen met majoor-generaal A.Z..

De commissaris-generaal merkte tevens het volgende op:

“Dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof gehecht kan worden, wordt tot slot tevens bevestigd door het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat uw collega G.V., die ook in Brussel bij de Navo werkte en die op hetzelfde moment als u overgeplaatst werd, nog steeds probleemloos in het leger werkt (CGVS II, p. 13). Uw bewering dat uw positie anders was dan de zijne (CGVS II, p. 13) heeft u, zoals hierboven reeds gebleken is, niet aannemelijk gemaakt.”

Dat de collega G.V. van verzoeker nog steeds probleemloos bij het leger werkt, heeft volgens verzoeker in zijn verzoekschrift te maken met de bijzonder functie die verzoeker had, in tegenstelling tot G.V. die slechts een officier in logistieke zaken was.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat geenszins de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht plaatst.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn gedwongen desertie niet aannemelijk maakt.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat de voorgehouden desertie geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, antwoordt verzoeker met een theoretische uiteenzetting en een herhaling van zijn feitenrelaas; volgens hem is er geen twijfel aan zijn *“gegronde vrees voor vervolging wegens politieke overtuiging of wetenschap”*.

Dit is evenwel geen dienstig verweer en de Raad neemt de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing dan ook over:

“Hoe dan ook blijkt uit niets dat uw beweerde desertie verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen komt immers duidelijk naar voor dat u uitsluitend naar aanleiding van de problemen met de majoor-generaal deserteerde. U beweerde dat u

uw pensioenaanvraag indiende enkel en alleen naar aanleiding van de intimidaties door A.Z.'s chauffeur (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 12; p. 16). Uit uw verklaringen blijkt overigens eveneens dat u in de periode waarin u uw pensioenaanvraag indiende en deserteerde afstand genomen had van de Getuigen van Jehovah (CGVS II, p. 2), waardoor uit niets blijkt dat uw pensioenaanvraag en/of desertie verband houdt met uw religieuze overtuiging. Tot slot blijkt uit niets enig verband met de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u wegens desertie een gevangenisstraf van drie tot vijf jaar riskeert (CGVS II, p. 9). Uit niets blijkt dat dit een disproportionele straf zou zijn."

De commissaris-generaal merkte nog op dat *"Betreffende uw bewering dat u wettelijk verplicht bent om wantoestanden aan te klagen, hetgeen u nooit gedaan heeft, waardoor u een (korte) gevangenisstraf zou kunnen riskeren, dient er tot slot nog opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u hierom ooit aangeklaagd werd. U wist niet of er ooit al één Albanees hiervan beschuldigd werd. Hoe dan ook erkende u dat, indien u hiervan beschuldigd zou worden, dit een terechte beschuldiging zou zijn (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 10; p. 16-17)."*

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift dienaangaande gelden dat het feit dat hij een gevangenisstraf zou riskeren vanwege de wettelijke verplichting om wantoestanden aan te klagen, een *"bijkomstig element is"*; hij stelt ook dat niet kan worden uitgesloten dat hij hiervoor vervolgd zou kunnen worden.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om de waarachtigheid van hun relaas aannemelijk te maken en het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De bewering dat *"geenszins (kan) uitgesloten worden dat verzoeker hiervoor vervolgd zou (kunnen) worden"* is dan ook niet afdoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft de voorgelegde documenten, herhaalt verzoeker dat hij, over de elementen die *"strikt genomen niet door documenten worden gestaafd"*, *"uiterst gedetailleerde en consistente verklaringen"* heeft afgelegd die niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag en dat hij alles heeft gedaan om alle nuttige documenten aan te brengen.

Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoeker zoals uit wat voorafgaat blijkt, wél degelijk vage, tegenstrijdige, ongeloofwaardige en zelfs leugenachtige verklaringen heeft afgelegd die zijn geloofwaardigheid ondermijnen.

De Raad stelt verder dat de door verzoeker neergelegde documenten de uitslag van de beslissing niet kunnen wijzigen, gezien er niet wordt getwijfeld aan verzoekers identiteit, nationaliteit en zijn militaire carrière bij de Navo te Brussel maar er uit deze documenten echter geenszins blijkt dat hij met A.Z. problemen zou hebben en dat hij in Albanië een veroordeling voor desertie zou riskeren. Ook de door verzoekers advocaat neergelegde documenten bevestigen de explosie te Gerdec, een gebeurtenis die niet ter discussie staat; verzoeker slaagde er evenwel niet in het verband tussen deze gebeurtenis en zijn beweerde problemen aannemelijk te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing op geen enkele manier verduidelijkt waarom hij nu precies niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, waardoor het *"voor verzoeker dan ook niet mogelijk (is) om daartegen een degelijk verweer te voeren"*, houdt, gezien verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van zijn asielrelaas, geen steek.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor twee verhoren, dat hij tijdens deze verhoren op 27 januari en op 15 mei 2012 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE